

gesom ikke tro paa, at Gud vilde træde ham endnu dybere i Støvet. For at faa sine Midler til at strække til det længst mulige undte han sig tilsidst næppe Føden. Hvad det galdt om, var jo at holde ud, i det mindste indtil han havde faaet sin Eksamen. Han vilde vel da kunne faa en eller anden Ansættelse og kunde i hvert Fald slaa sig ned et eller andet Sted som privat Landinspektør og bie paa sin Tid. Men uden Eksamen, uden Penge eller Forbindelser havde han kun Udsigt til at sulte ihjel eller slaa sig igennem som slet og ret Nævearbejder.

Dagene — mørke og sludfulde Efteraarsdage — gik hen i Uro og Spænding. Hver Formiddag stod han ved sit Vindu paa den Tid, da der kunde ventes jysk Post, og spejdede efter den røde Frakke. Det var fra Kærsholm, Frelsen maatte komme. Han stod endnu til Stadighed i Brevveksling med Hofjægermesterinden, hvem det aabenbart var en Tilfredsstillelse at være Budbringer mellem ham og BøstrupPræstegaard. Hun sendte vel aldrig ligefrem Hilsen fra Inger men lod ham dog tydelig forstaa, at han ikke var glemt af hendes unge Veninde, og at de ofte talte sammen om ham. Ogsaa om Udtørringsforetagendet skrev hun hver Gang men mere og mere forbeholdent. Der var bleven holdt et Par Møder af Lodsejerne, og hendes Mand havde taget sig ivrig af Sagen. „Men der er desværre megen Uenighed om den,“ — skrev hun sidst — „saa Udsigterne er vist i Øjeblikket ikke lyse.“

Som for at føje Spot til Skade indløb der i de samme Dage et anbefalet Brev til ham; det naaede ham ad lange Omveje og havde blandt andre Steder ogsaa været paa Kærsholm. Brevet kom fra Rom og sendtes ham af den unge Kunst-